

Caminem junts amb esperança

Romà Casanova, bisbe de Vic

En tot temps hi ha profetes de mal averany que preveuen desgràcies per al futur. També en l'actualitat hi ha punts de vista que, més enllà de la realitat, solament assenyalen el que és negatiu i, a més, sense horitzó d'esperança, com si ja tot fos perdut. Amb aquestes visions solament resten la lamentació que culpabilitza els altres i «ajeure's al sofà» esperant no sé què i deixant que els dies vagin passant.

Al nostre bisbat hem viscut una experiència profunda de comunió amb el *Sínode per l'esperança*. Comunió que ens ha dut a veure la missió que l'Església des del seu bell començament té encomanada, perquè, com ensenyava sant Pau VI, «evangelitzar constitueix l'alegria i la vocació pròpia de l'Església, la seva identitat més pregonada. Ella existeix per a evangelitzar» (EN,14). Hi hem vist la missió que nosaltres com a Església tenim encomanada, ara i aquí, en les circumstàncies concretes en què som, en cada família, en cada parròquia, en cada associació o moviment que conformen el teixit de la nostra Església. Adonem-nos del que hem viscut: comunió que ens aboca, irremissiblement, a la missió. Aquesta és l'esperança que ens obre horitzons per a caminar, essent portadors de la Bona Nova als nostres germans.

Com a Església de Vic, doncs, som cridats tots a caminar vers els horitzons nous que ens obre l'esperança. Perquè, ¿hi ha quelcom més important que l'esperança per a poder continuar caminant? Quan no hi ha esperança, quan no hi ha horitzons, tampoc no hi ha forces per a tirar endavant. Fent-ho, però, amb una característica imprescindible: caminar junts, amb la comunió que és un do del Senyor. Necessitem caminar junts per a fer-ho amb esperança, com diu un proverbi africà: «Si vols anar més ràpid, ves sol, però si vols anar més lluny, fes camí amb altres.»

La nostra Església de Vic, al llarg dels segles, ha viscut amb esperança. Sempre hi han restat portadors d'aquesta virtut, malgrat les dificultats que han trobat en el camí. No podem pas pensar que altres temps eren millors: en tots els moments històrics s'han fet presents les contrarietats, d'una manera o altra, per a viure la fe cristiana amb fidelitat. Però sempre la fe, en pocs o en molts, s'ha mantingut viva. Els temps en què vivim no ens han de fer caure en un pessimisme infructuós, sinó a viure en la fe que actua per la caritat i que ens empeny a ser el poble fidel del Senyor, els qui caminem junts amb esperança.

